

[Aksel Møller.]

man devaluerede altfor stærkt og dermed lod det indenlandske løn- og prisniveau udvikle sig til skade for den økonomiske stabilitet her i landet og for den ligevægt, som var opnået mellem de forskellige befolkningsgrupper. Den anden årsag er at finde i den måde, hvorpå regeringen stadigvæk lader statskassen forsyne samfundet med pengemidler.

Det ærede medlem hr. Einer-Jensen var inde på denne side af sagen. Han gjorde den opfattelse gældende, at den konservative politik her alene havde øje for en enkelt side af sagen, nemlig bevægelserne på finansministerens foliokonto i nationalbanken, og han kaldte det en primitiv opfattelse. Jeg går ud fra, at det ærede medlem vil være enig med mig, når jeg nu forklarer ham, hvorfor det er hans opfattelse af den konservative politik, der er primitiv. Se, vi befinder os i den situation pengepolitisk i forhold til statskassen, at der er mange huller, hvorfra kassen lækker. Et af disse huller er foliokontoen. Vi er 17 konservative af 150 i det høje ting, og derfor må man undskylde os, at vi først og fremmest søger at få stoppet det ene af hullerne, og lykkes det at få stoppet det, skal vi, det skal jeg love det ærede medlem, derefter begynde, hvis det ikke har vist sig at virke tilstrækkeligt, at stoppe også de andre huller et efter et.

Og hvorledes ligger det så nærmere med denne læk i statskassen? Jo, regeringen har igennem nationalbudgettet oplyst os om — det ærede medlem hr. Axel Kristensen har nævnt en del af disse tal —, at der udover statens løbende indkomster ville være brug for betalingsmidler til at dække indfrielse af statsgæld på 386 mill. kr. og finansiering af boligbyggeri til 400 mill. kr. Ved forhandlingerne om skatterne gav regeringen os en indrømmelse om optagelse af et langfristet og et kortere statslån til 200 mill. kr. Dermed var der altså skabt udvej for halvdelen af de krav, boligbyggeriet stiller til statskassen. Resten havde regeringen — såvidt jeg forstår, for anden forklaring har aldrig foreligget — tænkt sig at hente i nationalbanken ved at trække på finansministerens foliokonto dør.

Med denne politik er det regeringens hensigt at bevare en ligevægt — således som det ærede medlem hr. Einer-Jensen også

forklarede os det — imellem de betalingsmidler der er til rådighed for samfundslivet, og de krav, som underskuddet på betalingsbalancen, derunder altså også finansieringen af Marshallhjælpens midler, stiller.

Det vil altså sige, at regeringens rådgivende nationaløkonomer hermed har fundet en udvej til at sætte den økonomiske lov ud af kraft, som dæmper op for importlysten og dermed begrænser betalingsunderskuddet ved, at kreditten strammes, når nedgangen i samfundets likviditet indtræder som følge af en forøget efterspørgsel efter fremmed valuta. Denne mekanik har den høje regering ganske bevidst og i sit politiske formåls tjeneste sat ud af spillet. Jeg bebrejder ikke den høje regering, at den med den målsætning, den har, har båret sig således ad, men jeg siger, at det er højst besynderligt, at skønt der i dette ting er et flertal imod en sådan fremgangsmåde, der må virke inflatorisk, er det alligevel lykkedes regeringen ved administrative midler, ved overtræk på kontoen i nationalbanken at opnå, at denne pillen ved samfundsøkonomiens hjul har givet de følger, den er i færd med at give. Denne fremgangsmåde er efter min mening halsløs gerning. Den skaber betingelser for yderligere prisstigninger og yderligere underskud og voksende vanskeligheder, efterhånden som Marshallhjælpen aftager, og dermed åbner den udsigt til arbejdsløshed.

Den konservative indstilling under forhandlingerne om vareforsyningsloven måtte derfor først og fremmest være at opnå en yderligere likviditetsbegrænsning. Det er om denne side af sagen blevet sagt, at man rigtignok ikke nogle uger efter at have aftunget regeringen løfte om længere statslån til 200 mill. kr. med rette kunne komme og stille et sådant krav. Denne indvending er urimelig. Politisk er den urimelig, fordi vi allerede dengang erklærede, at vi ikke kunne føle os bundet til på grund af disse 200 mill. kr. at opgive vore krav, efterhånden som den økonomiske udvikling gjorde dem rimelige. Hvad der blev opnået dengang, var jo foruden en opslugning af 200 mill. kr., at der successive ville blive stillet 200 mill. kr. af Marshallpengene til rådighed for investeringen. Overfor ønsket om begrænsning af likviditeten kunne denne politik